

sol responsable, te que confessar que ha de compartirne les responsabilitats.

— Pero escolti Sr. Gregori, en Torras entrà alcalde l'any 16 i vosté sembla que fins el vol fer responsable de mes enrera.

— I es clar Nasi, esclar. L'any 1909 entrà la Popular, de la que prompte, es feu cap, amo i director en Torras, i desde llavors fins are, sempre ha manat a casa la Vila, perque d'una manera o altra hi ha tingut majoria i en tot imposaba i continúa imposant la seva voluntat.

— Pro no foren alcaldes l'Estrada en Barangé i en Tardá.

— Si, pero aixó era quan encare hi havia alcaldes de R. O. que no necessitaben majoria per a serne i que eren presoners d'ella, i aquesta era d'en Torras qui quan temé perdre-la abandoná la Popular i's feu den Barangé a qui segá l'herba sota'ls peus quedantse ell amb la majoria quan hi renyí.

— Ja ho entenc: de modo que del 1909, cap aquí, el verdader responsable del atrás del Ajuntament o com a autor o com a factor es en Torras.

— Ni mes, ni menys. Amb l'aggravant que éll, que sempre demanaba comptes als alcaldes de R. O. que no eren seus, quant éll pogué serne i quan ha pogut que'n fossin els seus no n'ha donat mai.

— Pro be diuen que han pagat tant i tant.

— Res no han pagat, miseries, i lo poc que han pagat ha sigut amb lámínes de la célebre emissió del propi Torras, que queden com a deute del Ajuntament a comensar a pagar l'any 1920.

— ¡Be ha estat prou aixerit! De manera que per poguer fer veure a la *terragada*, com els anomena éll, que pagaba, doná un paper que haurán de pagar els Ajuntaments que vinguin del 20 en avant.

— Endevinat, aquesta es la pura realitat

— Ja es prou espavilat, fer veurer que paga i endosar el deute a altri.

— Pero, com no tot s'ha pogut pagar amb aquestes 90,000 pessetes de paper, o perque hi ha coses que no s'hi poden pagar o perque hi ha qui no hi vol cobrar, ha vingut lo que havia de venir i s'ha descobert tot.

— Si, n'hi hagut prou amb l'embarc de l'Huguet i amb lo que demana en Serra i Guardia perque's posés de relleu la falsa situació de la caixa municipal.

— ¡I lo que pot venir encare!

— ¡Qué vol dir?

— Homel, lo mateix que ja ets dit tú: hi ha en Barangé a qui deuen els lloguers del pis de Telégrafs i pot reclamar-los sempre que vulgui.

— ¡Per qué no ho ha fet, doncs?

— Pregunta-li a ell o al seu procurador. Hi ha els mestres, els metjes, els apotecaris...

— Are que diu dels apotecaris, ahir vaig sentir a dir que algún s'havia negat a despatxar les receptes de l'Hospital per falta de pago del Ajuntament.

— ¡I doncs, com varen sortir del apuro?

— De moment les despatxá un dels dos titulars, encar que amb moltes salvetats i reserves i sols com un acte de caritat, però dient que no'ls ne donaria cap més.

— ¡I després com s'ho manegaren?

— Segons he sentit dir, crec que anaren a càn Marimón, pero ho trobo molt estrany, perque aquest legalment no podia despatxar-les i si se li descobria podria costar-li car.

— Dirán que era un cas de necessitat i encare carregarán el mort als titulars per falta de humanitarisme.

— ¡Oh, bé! n'hauriem de parlar, perque ningú pot alegar la falta d'humanitarisme quan es ell qui provoca el conflicte per a satisfer una mesquina venjansa.

— ¡Qué dius Nasi, qué dius? ¡Qué es aixó?